

ner. Det var nærmest i Bestemmelsen om Skattens Stigning for de Par Hestes Kraft, jeg mente, man ikke havde været fuldt retfærdig, og i den Henseende er jeg i Stand til at bevise, at man har foretaget et Skridt, som er urimeligt. Men det bliver jo et andet Spørgsmaal. Hvad selve Princippet for Skatten angaar, vil jeg endnu en Gang tillade mig at sige, at jeg ikke billiger det. Jeg mener, det ikke er rimeligt og rigtigt at indføre en ny Skat paa dette Omraade. Det minder mig noget om tyske Skattepaalæg, hvorved man mere og mere søger at ramme forskellige Skatteobjekter saaledes, at man til sidst kommer til at ramme almindelige daglige Livsfornødenheder, som Befolkningen ikke ønsker skulle beskattes. Lad være, at Automobilkørselen delvis endnu er en Luksuskørsel, og at den som Nyttekørsel ikke er tilstrækkelig udbredt, men vi skulle vogte os for at komme ind paa Skatter, der fordyre Livet, og i det hele bestræbe os for ikke at faa flere Skatter end allerhøjest nødvendigt. Derfor er jeg imod Skatten og vil vedblive at være det.

Johan Knudsen: Det gør mig ondt, at det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), med hvem jeg ellers i saa mange ikke politiske Spørgsmaal stemmer overens, har taget mig mine Udtalelser om Sporten ilde op. Det ærede Medlem befinder sig i en Misforstaaelse, naar han siger, at jeg har angrebet Sporten. Jeg har udtrykkelig værget mig mod den Mistanke, at jeg skulde ville angribe Sporten. Hvad jeg har angrebet, er kun enkelte Afarter af Sport. Ogsaa det ærede Medlem indrømmede, at Automobiliporten er en saadan Afart af Sport. Naar det ærede Medlem siger, at Bech Olsen og stærke Jess fra Odder og andre Brydere og Boksere fortjene Anerkendelse, fordi de have givet deres Krop til Pris for Stød og Buler, skal jeg ikke nægte dette, men jeg synes, de have faaet al mulig Anerkendelse. Jeg synes, de ere Nationens Helte, Avisernes Favoriter o. s. v. o. s. v., og naar jeg har tilladt mig at tale lidt harcellerende om dem, synes jeg, det kun kan forstaaes som en naturlig Reaktion.

Det ærede Medlem mente, at jeg i min Tale havde vendt pludseligt, at jeg i den første Del af min Tale havde talt som den, der havde den Ære at repræsentere Fredensborgkredsen, medens jeg i den anden Del havde talt som den, jeg er. Jeg kan ikke se den Inkonsekvens mellem de to Afdelinger af min Tale, som

det ærede Medlem syntes at kunne se. Jeg har stadig, ogsaa i Begyndelsen af min Tale, hævdet, at jeg ikke vilde lægge den forsvarlige Nyttekørsel med Automobil nogen som helst Sten i Vejen, samtidig med at jeg har fordret, at en Automobillov skulde trække bestemte Grænser mellem en nyttig Kørsel og en unyttig Kørsel, nemlig Sportskørsel. Og naar det ærede Medlem siger, at det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) og jeg ganske vist sige, at vi ere Automobilkørselen særdeles venligsindede, men at vi i Virkeligheden gøre alt, hvad vi formaa, for at forhindre den, er det i alt Fald for mit Vedkommende ikke rigtigt. Det hele, jeg har sagt, og som jeg staaer ved, er, at vi vel skulde have Fremskridt, men at vi skulde gaa frem med smaa Skridt.

Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han stillede sig velvillig overfor det Forslag, der ogsaa er bragt frem af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds angaaende Lygterne. Jeg mener, som jeg havde den Ære at sige før, at det vilde være heldigt, om vi fik disse kraftige Lygter erstattede med mindre kraftige Lygter, og jeg haaber, at jeg i det Udvalg, som nu vil blive nedsat, vil kunne vinde Stemning for en Forandring af Lovens § 7. Den højtærede Justitsminister omtalte Bestemmelsen om, at hvis Motorvogne og Motorcykler skulde foraarsage Skade paa Personer eller Gods, er den for Køretøjet ansvarlige forpligtet til at erstatte Skaden, med mindre det oplyses, at den skadelidte selv ved grov Uagtsomhed har hidført Skaden, og mente, at det er en Selvfølge, at Beviset for, at den skadelidte har hidført Skaden ved grov Uagtsomhed, paahviler den, som er ansvarlig for Køretøjet, altsaa Skadevolderen. Jeg er glad ved, at den højtærede Justitsminister forstaaer Bestemmelsen saaledes, men jeg tror, at den kunde forstaaes anderledes, og jeg vilde sætte Pris paa, om et Par Ord i § 33, 4de Linie, blev forandret. Der staaer: „med mindre det oplyses, at den skadelidte“ o. s. v. Jeg tror at det vilde, være tydeligere og mere overensstemmende med den højtærede Justitsministers Opfattelse, om der stod: „medmindre han kan oplyse“ o. s. v.

Ogsaa med Hensyn til mit Forslag om, at Landevejsgrøfterne burde sløjfes, stillede den højtærede Justitsminister sig velvilligt. Den højtærede Justitsminister mente, at noget saadant ikke kunde komme ind i Loven, og jeg indrømmer, at det vilde være vanskeligt at faa det derind,